

τους... 'Ήρθα τώρα δα με τό βαρύρι, και δέν ξέρω.. μα νομίζω πως έδω κάπου κάθονται... 'Αν με πληροφορήσαν καλά...

Η 'Ανθούλα είχε άρχισει να ξαναβρίσκει το θάρρος της. Η εθηνική στάση του νέου άνθυπολογού, ή γλυκειά φωνή του, την εκάψωναν εκεί. Σήκωσε το κεφάλι και τότε κοιτάξε με τα παρθενικά της μάτια γεμάτα άθωότητα. 'Αρχισε να του δίνει πληροφορίες: Βέβαια, δέν έκανε λάθος ο κύριος άξιωματικός. Στο πλαγιού σάκι κάθεται ή κυρία Χατζηγιάννη με τους γιουσις της και την κόρη της. Είνε φίλη της μάλιστα ή 'Αλεξάντρα. Προχθές ακόμα έβρε γράμμα της από τής 'Αθήνας, κ' από χει, τής έγραψε, θα πάνε να περάσουν τό καλοκαίρι τους στην Αίδηψο. Πώς δέν τό ήξερε αυτό ο κύριος άξιωματικός; Οι δυο γιοιοί είναι δω, μα ή κυρία Χατζηγιάννη με την κόρη της ταξειδεύουν. Πάει για λουτρά ή κυρία... 'Υπέφερε ή καυμένη δλον τό χειμώνα από άρθρίτιδα, έουμπλήρωσε ή 'Ανθούλα με συμπάθεια.

Η κορβίνα είχε σέρφωσε πιά για καλά. 'Εκείνος δέ βιάζότανε να φύγη από τό κάγκελλα.

— Περίεργο, πως δέ μου τόγραψαν, είπε. Και είμαστε στειοί συγγενείς έξοστε. 'Η κυρία Χατζηγιάννη είναι άδελφή της τέρας μου.

— 'Αλήθεια ; Και ή άπονηρευτή κοπέλλα έσπεχε και να τόν άκούη με μά πρότοφρανη γι' αυτήν ευχαρίστηση στην καρδιά. 'Ο άξιωματικός, που την έκοιτάξε με τό αλώνιο χαμόγελο, κ' έφερενε ποτέ-ποτέ τό χέρι στο γείσο, ο νέος που ήταν πρόωτος έαδερφος της φίλης της της 'Αλεξάντρας, της φαίνότανε τώρα σάν παλιός γνώριμος (εμά καταβήσανε τό χέρι σας, κύριε, μίην κοραΐστες !-) (έκείνος τό κατέβασε), της φαίνότανε σά φίλος που τόν ένανάβλεπε ύστερ' από μακριά άπουσία... 'Ερχότανε από τή φρουρά Πατρών, μεταθεθειμένος από Σινταγμα τους. Και ήταν ευσυής, έλεγε, γιατί είξε στην πολλή αυτή του συγγενική οίκογένεια και ακόμη γιατί, από τις πρώτες ματιές που έβριξε, ο τόπος έέν του φάνηκε καθόλου άσχημος, ο κόσμος του πολύ-πολύ ευγενής..

Κ' έβριξε πάλι στην κόρη της ένα βλέμμα που την έκανε να χαμηλώση τό μάτια της.

Γίνηκε σιωπή. Η 'Ανθούλα ένοιωθε τώρα μάν άξαφνη ταραχή στην καρδιά. 'Εκείνος είπε :

— Τι δέντρο εν' αυτό, δεσποινίς ;

— Τριζιφιδά.

Τι δυνατά που μυρίζει !... 'Αν επιτρέπετε... και πέρασε από τό κάγκελλα τό χέρι του να πιάση ένα κλωνάρι.

— Ευχαρίστω ! απάντηνε κείνη. Και χωρίς να τό πολυσυλλογιστή, έτσι σάν αυτόματα, χύρισε από τό μουέτο της ένα τριαντάφυλλο και δυο κλωνέρια τριζιφιδάς και τό πρόσφερε στο νέο.

— Ευχαριστώ ! και τ' άκούμπησε στα χείλι του.

Η 'Ανθούλα χαίρεθηκε με τό κεφάλι, και άργοτεράτηνη τραβήχτηκε στο δάθος του κήπου, τυλιγμένη στις πρώτους ίσκιους της βραδείας που κατέβαινε από τόν άνοιξιμάτιο οφράνο... Μα δού βρόθηκε πάνω, στην κομαρούλα της και κρυφουκίταξε από τις γροφίλλες, είβδε τό δρόμο έρημο και λυπήθηκε.

Όμως, κάτω από τό παράθυρό της, στη γωνιά, τ' όλερθο βεστάκικο κανόνι, με τό στόμα του που έκαχε κατά πάνω άνοιχτό, άπόψε της φάνηκε λιγότερο βαρυ και μαύρο. Και όλα γύρω της άπόψε ήτανε σάν καινούρια, πιά άλαφρά, και — γιατί όχι; — πιά αγαπήμένα...

Τό βράδι, ο πατέρας της τή βρήκε συλλοτισμένη και παραξενεύτηκε. Τή ρώτησε την αί-α. Μά, μήπως ήξερε κ' εδ' ή ;..

'Αργος πολύ, να την πάση ο ύπνος, έκείνη τή νύχτα. Και σ' όνειρό της είδε τό νέο άξιωματικό, να περπατούνε μαζί στην κήπο και να κόθουνε λουλούδια.

***

— Μά γιατί είο' έτσι σήμερα, 'Ανθούλα ;

— Πώς είμαι ;

— Νά... σά συλλοτισμένη, σάν άφηρημένη.. Σου κουβεντιάω τόση ώρα και δέ μου δίνεις απάντηση. Θαρρώ πως δέ με προσέχεις, και μου κακοφραίνεσαι.

— 'Ελενίσα μου !

Και ή κοπέλλα, πού στην καρδιά της κελαιοδουσε κίολας τό θεο πουλί τού 'Ερωτα, πέρασε τό μπράτσο γύρω από τή μέση της φίλης της, και πήγαιναν έτσι μαζί, άργοτεράτηνης στο μοναχικό δρομο... Πέρασαν από τή θολούτη καμάρα τών «Πέντε 'Αδερφιών», γύρισαν άριστερά και πήσαν τόν άνήφορο της άκτής, έβριζα στο Κάστρο. 'Αγανάκη τους ή θάλασσα, γελαστή, άνοιξιτική, τάλχη και ξετύλιγε τό μπλε της διάλει, πού έπάνω του πήγαιναν κ' έζοχόντουσαν, άσπρες σαΐτες, να θαλασοπούλια. 'Αλαφρά τ' 'Αργολικά βουνα μανευόταναν σεί φόντο, τυλιγμένα σιούς άχνίς του δειλινοϋ. 'Η άνακινή τών φωκιών, άνακατομένη με την εύωδιά της αγροβιολέττας, πού άνθιζε στις σκιμαμάδες τών βράχων, έφτανε ένα ύποβλητικό άρωμα, γλυκόπικρο. Δύο φορές ή 'Ανθούλα άναεστένεξε.

Προχθόρησαν έτσι οι δυο φιληνάδες... Η 'Ελενίσα έλεγε πολλά, κελαιοδουσε σάν άφρόντιστο πουλί... Η 'Ανθούλα της άπαντούσε με σύντομες φράσεις, προσπαθώντας να συμμαζέψη τό νοϋ της, πού

τόν ένοιωθε ποτε σκόρπιος ο' δλον τόν κόσμο, και ποτε συγκατηραμένος ο' ένα πρόσωπο πού της χαμογέλουσε άνάμεσα σέ δυο χρυσές σπαλέτες.

Στό φινάλε του άνηφορικού δρόμου, στο στήθημμε: πενήντα μέτρα πάνω από τή θάλασσα, βρισκότανε μα μικρή εκκλησιά, ή Παναγία ή Κατακρημμένη, κ' ή Παργίτισσα, όπως τηνε λέν ο ντόπιοι. Είνε στην κορυφαία του βουνού, συμμαζωμένη, έξοση, με τό μυστηριακό φως τών καντηλιών της, πού άντιφεγγίζουν επάνω στα παμπίλαια εικονίσματα. 'Εξο από τή εκκλησιά βρισκότανε ένας έξώστος με έξυλιούς πάγκους, ένα περβολάκι με κόνιους και δεντρολίβανο, ένα λιγνό κυπαρίσσι. 'Επάνω από τή εκκλησιά κρέμοντο οι αλώνιος φραγκοσικιές, οι κάπες και τα παρθενούλια. Και πέρα ο 'Αργολικός κόρφος, άνοιχτός και καλύτερος...

Στόν έξώστη, κείνη την ώρα, δέν ήταν κανείς. Οι δυο φιληνάδες κάθσαν στον πάγκο. Η 'Ελενίσα— πού ήταν δυο χρόνια μεταλείτερη— βάλθηκε να στενωφεη τή φίλη της μ' έρωτήσεις, στο αιώνιο μοτίβο : *Τι έχεις ; γιατί είσαι συλλοτισμένη ;* Η 'Ανθούλα δέν άπαντούσε τώρα. 'Ο τόπος, ή ώρα, ή άνάμνη, της ξαναφραγαν την προχθεσινή συγνήνηση. Κι' ότάν, σέ κάποια στιγμή, ή έαδέρφη της, πινόνατς της τα χέρια και κοίταδόνατς την κατόματα, της είπε : — *'Ανθούλα ! μήπως είνε κανείς πού... Μήπως είο' έρωτουμενή ;*, ή παρθένα τών δεκάηη χρονών έκουψε τό κεφάλι στα γόνατα της 'Ελενίτσας και άρχισε να κλαίη... Η 'Ελενίσα χάιδεσε τό κεφάλι της άφρανή, σά μεγαλείτερη άδερφή, και άκουε έτσι, με τή γλώσσα τών δακρυών, τό μουσικό της έαδερφούλας της. Τις λεπτομέρειες θα τις μάθαινε άργότερο, όταν ή νευρική κρίση θα της περνούσε...

Την ώρα πούταν άφοσιωμένη να κόβη άπ' τ' άνθοφύρα κλωνάγια...

Και άλήθεια, να τώρα πού ή κρίση κατέβαινε, τό κλάμα της παρθενικής καρδιάς λιγούσε, έσβηνε, και ή 'Ανθούλα σήκωνε τό κεφάλι και κοίταξε την έαδέρφη της μ' ένα χαμόγελο πού ήτανε σάν οφράνο τόσο ύστερ' από άνοιξιμάτινη μάδα.

— Λοιπόν, ρώτησε ή 'Ελενίσα άτυπολήμνη τό-ωρα, πούος είνε ; πές μου τ' όνομα τού ;

— Δέν έξερο.

— Δέν έξοεις ; ! (και τό μάτια της κοπέλλας τενωθήσαν με έκπληξη). 'Αγαπάς ένα νέο και δέν έξοεις ούτε τ' όνομα τού ; Κολό και τούτο !

Η 'Ελενίσα γέλασε. Η 'Ανθούλα τίνε μμψήθησε σάν άργυρόχρος άντίλαλος.

— Και... δέ μου λές... μήλυσε μαζί του ;

— Νάι.

— Πότε;

— Προχθές... Και...

'Εκείνη τή στιγμή άκούστηκε άξαφνα θόρυβος από βήματα και όμιλλες άνθρώπων. Κάποιος έζοχόνταν πρόξ και, άνεβαίνοντας τόν άνήφορο. Οι δυο έαδερφάδες διακόψανε την έμπιστηνική συνομιλία τους και περριμεναν. Οι περπατησιές όλοένα και πληθραζόναν... Και να, στο στήθημμο του δρομαίου, ενέγγαιναν σάν έξώστος τή εκκλησιάς, παρουσιασθήσαν δυο νέοι, ο ένας με πολιτικά, ο άλλος με στρατιωτικό στολή. Η 'Ελενίσα πετάχτηκε όρθια, με κάποια ταραχή. Τό ίδιο έκανε και ή άλλη.

— 'Ελενίσα... μουθυρίασε με μοσσοβυμένη φωνή στ' αυτή της έαδ' έφους της και σφρίγγοντας τό χέρι... Αυτός είνε !..

Η 'Ελενίσα κερνήθηκε. Με φωνή πού μάτια προσπαθούσε να την κρατήση σταθερή, ρώτησε :

— Αυτός ;... ποιος αυτός ;... Ποιός από τους δύο ;...

— 'Ο άξιωματικός !

— 'Α !

Και μ' ένα στεναγμό πού της άλάφρωσε τό στήθος, ή 'Ελενίσα έανάπτε στον πάγκο. Δόξα σοι ο Θεός ! Δέν έπρόκειτο για τόν άλλο... Δέν ήταν ο Νίκος, ο Νίκος της πού αγαπούσε ή 'Ανθ' ύλα... 'Ήταν ο άλλος... 'Ε, λοιπόν τα πρόματα πήγαιναν ώραίσο, πήγαιναν θαμνάσια ! Γιατί, φαίνεται, πως ο νέος εκείνος άξιωματικός, πού ή 'Ελενίσα τόν έβλεπε μα πρώτη φορά, θα ήταν κανένας συγγενής ή φίλος, πούος έξοει, τού Νίκου, πού θα ήθεε τώρα στον τόπο τους. 'Ας είνε. 'Ο,ο'α' αυτά ήτανε λεπτομέρειες πού θα τις μάθαινε άργότερα. Τό σπουδαίο ήτανε ένα : πως ο αγαπημένος της 'Ανθούλας δέν ήταν ο δικός της. 'Ήταν ο άλλος, ο προσφρμένος.

Άχ, πως φοβήθηκε !... (Τό τέλος στο ποσογμένο.)

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Μεταξύ νέων της εποχής :
— Είνε άλήθεια πως διεύθησαν οι άρραβάνες σου με τή Ντόρα ;
— 'Αλλοίμονο, ναι ! Και με τό χειρότερο τρόπο μάλιστα.
— Πώς ;
— 'Απλοούτατα τήν... παντρεύτηκα !...

Κουβεντιάσαν δυο ειρηνοφιλοι :
— Μά δέν μπορείν, τέλος πάντων να βρουν έναν τρόπο ώστε να πάψουν για πάντα οι πόλεμοι ;
— Άκούς λέει... 'Υπάρχει ένα άπλοúστατο μέσον : Να συμφωνήσουν δηλαδή όλα τα Κράτη μεταξύ τους κ' έν περιτύλιξη πολέμου να πληρώνη τα έξοδα, κός ζήμιας και τα σπασμένα γενιούς ό... νικητής !...
Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

